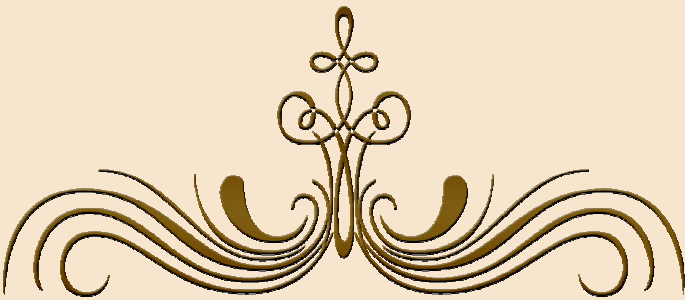
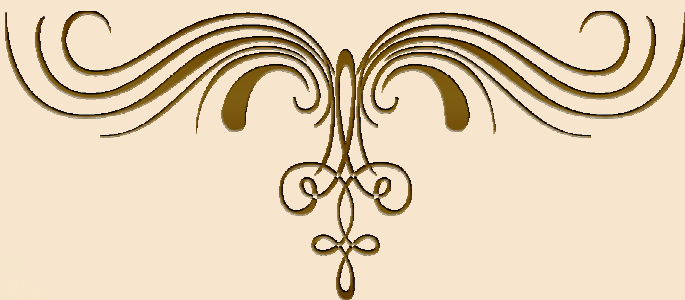

סדר האקדמות

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

קרית יואל – בני ברק

באארבעט דורך די חשוב'ע מלמדים שיהיו

עס איז אמאל געווען א גרויסער צדיק וואס ער האט געהייסן רבי מאיר חזן, ער האט געוואלט
מאכן א שבת פאר'ן באשעפער, און ער האט מורא געהאט אז די מלאכים וועלן אים מקנא זיין,
האט ער דאס געמאכט אויף תרגום לשון ווייל די מלאכים פארשטייען נישט קיין תרגום לשון.
און ער האט דאס געמאכט אויף צוויי ערליי א-ב, און צום סוף האט ער גע'חתמ'ט זיין נאמען:

"מאיר ביר יצחק יגדל בתורה ובמעשים טובים אמן וחזק ואמץ"

מ'בעט רשות צו לויבן דעם באשעפער

אקדמות מילין, ושריות שותא:

איידער איד הייב אן צו רעדן און איד באגער צו שפרעכן

אולא שקילנא, הרמן ורשותא:

צום ערשט וועל איד נעמען א ערלויבעניש און רשות פונעם באשעפער

בבבי תרי ותלת, דאפתח בנקשותא:

מיט רייד צוויי אדער דריי וואס איד וועל אנהייבן מיט א קלאפעניש [פון מיין הארץ פאר
גרויס מורא]

בברי דברי וטרי, עדי לקששותא:

מיט רשות פונעם באשעפער און ער טראגט די וועלט ביז צו איר עלטער

דאס לויב פון באשעפער

גבורן עלמין ליה, ולא ספק פרישותא:

א אייביגע שטארקייט איז צו אים און עס איז נישט גענוג דאס צו באשיידן

גויל אלו רקיעי, קני כל חורשתא:

אפילו אויב פארמעט וואלטן ווען געווען די הימלען און שרייב פעדערן אלע וועלדער

ד' יו אלו ימי, וכל מי כגישותא:

און טינט וואלטן ווען געווען די ימים און אלע איינגעזאמלטע וואסערן

ד' ירי ארעא ספרי, ורשמי רשותא:

און די איינוואוינער פון די וועלט וואלטן ווען געווען שרייבער'ס און זיי וואלטן באצייכנט מיט א צייכעניש [וואלט מען אויך נישט געקענט באשרייבן]

הדר מרי שמיא, ושלט ביבשתא:

די שיינקייט פון דעם האר פון דעם הימל און דער געוועלטיגער אויף דער טרוקעניש

הקם עלמא יחידאי, וכבשיה בכבשותא:

ער האט אויפגעשטעלט די וועלט אליין און ער האט עס פארהוילן מיט א פארהוילעניש [קיינער ווייסט נישט אויף וואס די וועלט שטייט אזוי ווי עס שטייט אין פסוק תולה ארץ על בלימה]

ובלא לאו שכלליה, ובלא תששותא:

און אן קיין מידעקייט האט ער עס געגרינדעט און אן קיין שוואכקייט

ובאתא קלילא, דלית בה מששותא:

און מיט דעם גרינגסטן אות [דאס איז די אות ה'] וואס עס איז נישט דא אין דעם קיין אנטאפונג [אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "כי ביה ה' צור עולמים" מיט דעם אות ה' האט ער באשאפן עולם הזה און מיט די י' האט ער באשאפן עולם הבא]

זמין כל עבדתייה, בהך יומי שתא:

ער האט צוגעגרייט זיין גאנצע ארבעט אין די זעקס טעג פון די וואך

וְהוֹרֵא יְקָרְיָה עָלַי, עָלַי כּוֹרֶסְיָה דְּאַשְׁתָּא:

איז די לויטערקייט פון זיין טייערקייט ארויף געגאנגען אויפן פייערדיגן שטוהל (און ער האט גערוהט) [אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "וביום השביעי שבת וינפש"]

ווי אזוי די מלאכים לויבן דעם באשעפער

חֵיל אֶלֶף אֶלְפִין וְרְבּוּא, לְשִׁמְשׁוֹתָא:

מיליטער פון טויזנטער און צענדליגער טויזנטער מלאכים [שטייען גרייט] אים צו באדינען

חֲדָתִין נְבוֹט לְצַפְרִין, סְגִיָּא מְרִשׁוֹתָא:

נייע מלאכים שפראצן ארויס יעדן אינדערפרי [ווען ס'איז די צייט צו זאגן שירה], עס איז גרויס די גלויבונג [אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "חדשים לבקרים רבה אמונתך"]

טְּבִי יְקִידִין שְׂרָפִין, כָּלֹל גִּפִּי שְׁתָּא:

נאך מער טייער זענען די ברענעדיגע מלאכים וואס האבן זעקס פליגלען [מיט צוויי פליגלען באדעקן זיי זייער פנים זיי זאלן נישט זעהן די שכנה, מיט צוויי באדעקן זיי די פוס נישט צו דערמאנען די זינד פון די עגל און מיט צוויי פליען זיי]

טַעַם עַד יִתְּיָהב לְהוֹן, שְׁתִּיקִין בְּאַדְשְׁתָּא:

ביז מען גיט זיי רשות [צו זאגן קדושה], שווייגן זיי מיט א שטיל שווייגעניש

יִקְבְּלוּן דִּין מִן דִּין שְׂוִי, דְּלָא בְּשִׁשְׁתָּא:

זיי נעמען [רשות צו זאגן קדושה] איין מלאך פון דעם אנדערן גלייך, און קיין פארזוימעניש [איינער זאגט נישט פריער פון דעם אנדערן]

יְקָר מְלִי כָּל אֶרֶצָא, לְתִלּוּתִי קְדוּשָׁתָא:

צו לויבן 'מלא כל הארץ כבודו', נאכ'ן זאגן דריי מאל קדוש [איין מאל קדוש אז דער אויבערשטער איז הייליג אין הימל, א צווייטן מאל אז ער איז הייליג אויף די וועלט, און א דריטע מאל אז ער איז הייליג אויף אייביג]

בְּקָל מִן קָדָם שִׁדִּי, בְּקָל מִי נְפִישׁוּתָא:

זייער קול איז שטארק אזוי ווי דער קול פונעם אלמעכטיגער גאט און אזוי ווי דער קול פון די אנגעזאמלטע וואסערן

כְּרוּבִין קִבֵּל גִּלְגָּלִין, מְרוֹמֵמִין בְּאַשְׁתָּא:

[אזוי אויף] די מלאכים וואס הייסן כרובים [חיות הקודש] אנטקעגן די מלאכים וואס הייסן גלגלן [אופנים] לויבן דעם באשעפער מיט א געשריי

לְמַחְזִי בְּאַנְפָּא עֵין, כּוֹת גִּירִי קִשְׁתָּא:

אזוי ווי צו זעהן מיט א אויגן בליק, אזוי ווי א שאס פון א פיילן בויען [וואס זיי זענען שנעל]

לְכָל אֶתֶר דְּמִשְׁתַּלְחִין, זְרִיזִין בְּאַשְׁתָּא:

[אזוי זענען די מלאכים, וואס] צו יעדע פלאץ וואס זיי ווערן געשיקט, איילן זיי זיך מיט א שנעלקייט

מְבָרְכִין בְּרִיד יְקָרָה, בְּכָל לִשָּׁן לְחִישׁוּתָא:

זיי לויבן דעם כבוד פונעם באשעפער מיט אלע סארטן שפראכן

מֵאֶתֶר בֵּית שְׂכִינְתָּהּ, דְּלֹא צָרִיד בְּחִישׁוּתָא:

זיי זאגן 'פרוך כבוד ה' ממקומו', וואס מ'דארף עס נישט זוכן [ווייל מלא כל הארץ כבודו]

נְהִים כָּל חֵיל מְרוֹמָא, מְקַלְסִין בְּחִישׁוּתָא:

ברומען טוען אלע מלאכים פון די הימל [און] זיי לויבן מיט א ציטער

נְהִירָא מְלָכוּתָהּ, לְדֹר וְדֹר לְאַפְרָשָׁתָא:

די קלאַרע שײן פון זיין קעניגרייך, צו יעדער דור ווערט דאס אנטפלעקט [באוויזן]

סְדִירָא בְּהוֹן קְדוּשָׁתָא, וְכֵד חֲלָפָא שַׁעְתָּא:

עס איז אויסגעשטעלט ביי זיי די [צייט פון זאגן] קדושה, און ווען עס גייט אַוועק די צייט

סְיוּמָא דְלַעֲלָם, וְאוּף לָא לְשַׁבוּעָתָא:

האבן זיי געענדיגט אויף אייביג [דאס מיינט מען א יובל] און אויך נישט אויף קיין שמיטה
[זענען זיי אנגעגרייט צו לויבן גאטמאל]

ווי אזוי די אידן לויבן דעם באשעפער

עֲדָב יָקָר אַחֲסָנִתָּהּ, חֲבִיבִין דְּבִקְבֻעָתָא:

[אפער] דער גורל פון זיין טייערע נחלה [דאס מיינט מען די אידן] זיי זענען באליבט צו אים,
ווייל שטענדיג

עֲבִידִין לִיה חֲטִיבָא, בְּדִנָּח וּשְׁקֻעָתָא:

מאכן זיי צו אים א לויב ווען די זון שיינט אויף און ווען די זון גייט אונטער [זיי זאגן צופרי און
ביינאכט קריאת שמע]

פְּרִישׁוֹן לְמִנְתָּהּ, לְמַעַבַּד לִיה רְעוּתָא:

ער [דער באשעפער] האט זיי אפגעשיידט צו זיין חלק, זיי זאלן טוהן זיין ווילן

פְּרִישׁוּתָהּ שְׂבָחָהּ, יְחֻוֹן בְּשַׁעוּתָא:

די באשיידעניש פון זיין לויב דערציילן זיי אין יעדע צייט

צָבִי וְחֵמִיד וְרָגִיג, דִּילֹאֵן בְּלֻעוֹתָא:

דער אויבערשטער האט געוואלט און ער האט געגלוסט אז זיי זאלן זיך פלאגן אין די פלאג פון די תורה

צְלוֹתָהוֹן בְּכֵן מְקַבֵּל, וְהֵנִיא בְּעוֹתָא:

זייערע תפילות געמט ער און וועגן דעם [וואס זיי פלאגן זיך אויף תורה] און ס'נוצט זייער געבעט

קִטִּירָא לְחֵי עֲלָמָא, בְּתָגָא בְּשִׁבּוּעֵתָא:

דאס [לויב און דאווענען] ווערט צוגעבינדן צום באשעפער וואס לעבט אייביג, אין זיין קרוין, דורך א שבועה [וואס א מלאך באשווערט די תפילה]

קָבֵל יְקָר טוֹטְפֶתָא, יְתִיבָא בְּקִבְיֵעוֹתָא:

אנטקעגן די טייערקייט פון די תפילין ווערן [די תפילות] באזעצט מיט א קביעות

רְשִׁימָא הִיא גּוֹפָא, בְּחֻכְמָתָא וּבְדַעֲתָא:

דאס איז באצייכנט אין די תפילין אליין מיט קלוגשאפט און מיט פארשטאנד

רְבוּתָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, קִרְאִי בְּשִׁמְעֵתָא:

די גרויסקייט פון די אידן וואס ליינען 'שמע ישראל'

שִׁבַּח רַבּוֹן עֲלָמָא, אֲמִירָא דְכּוֹתָא:

מ'לויבט דעם האר פון די וועלט, מיט ריינע ווערטער

שִׁפּוּר עֲלִיָּה לְחֻוּיָּהּ, בְּאַפִּי מְלָכוֹתָא:

עס איז שיין אויף אים [אויף די אידן] צו דערציילן [די לויב פונעם באשעפער] פאר די קעניגן [פון די אלע פעלקער]

די פֿעלקער קומען און פֿרעגן פֿאר די אידן

תַּאֲזִין וּמִתְפַּנֵּשִׁין, בְּחִיזוֹ אֲדוֹתָא:

די פֿעלקער קומען און זאמלען זיך איין אזוי ווי די אויסזעהן פון די כּוואלִיעס [גלי הים]

תַּמְהִין וְשִׁילִין לִיה, בְּעֶסֶק אֲתוֹתָא:

זיי וואונדערן זיך און פֿרעגן די אידן וועגן די צייכענעס [פון די גאולה, - נאך א פֿשט, אויף די אותיות התורה]

בְּמֶנּוּ וּמֵאֵן הוּא רְחִימָהּ, שִׁפִּירָא בְּרִיּוֹתָא:

פון וואו און ווער איז דער געליבטער פון דיר [די אידן] וואס האט א שיינעם געשטאלט [און ער ווייזט דאס פֿאר ענק]

אַרוֹם בְּגִינָה סְפִית, מְדוֹר אֲרִיּוֹתָא:

וואס פון וועגן אים ווערסטו פארלענד [געשלאגן] פון דעם וואוינונג מיט די לייבן [דאס מיינט די אומות העולם]

יִקְרָא וַיָּאֶה אֶת, אִין תַּעֲרָבִי לְמִרוֹתָא:

טייער און שיינ וועסטו זיין, אויב דו וועסט זיך אויסמישן אונטער די גוי'אישע הערן

רַעוּתְךָ נַעֲבִיד לִיךָ, בְּכָל אֲתָרוֹתָא:

דיין ווילן וועלן מיר דיר טוהן אין אלע ערטער

ענטפערן די אידן

בְּחֻמָּתָא מְתִיבָתָא לְהוֹן, קֶצֶת לְהוֹדְעוֹתָא:

מיט קלוגשאפט ענטפערן די אידן פֿאר זיי, און אביסל פון דעם אויפערשטנ'ס מעשים טוהט מען זיי צו וויסן

יִדְעָתוֹן חֲכָמִין לִיה, בְּאַשְׁתְּמוּדְעוּתָא:

ווען איר וואלט געוואוסט און זיך געקלוגט אים [דער באשעפער] צו דערקענען מיט א דערקענונג [וואלטן ענק געוואוסט]

רְבוּתָכוֹן מָה חֲשִׁיבָא, קָבֵל הֵהִיא שְׁבַחָתָא:

וואס איז חשוב אייער גרויסקייט אנטקעגן דעם לויב

רְבוּתָא דִּיעֵבִיד לִי, כִּד מַטִּיא שַׁעְתָּא:

[און] די גרויסקייט וואס ער [דער באשעפער] וועט מיר מאכן ווען עס וועט קומען די צייט [פון די גאלה]

בְּמִיתִי לִי נְהוּרָא, וְתַחֲפִי לְכוֹן בְּהֵתָא:

ווען עס וועט קומען אויף מיר א לעכטיקייט און עס וועט אייך צודעקן א פינסטערנישט און א שאנד

יְקָרִיה כִּד אֶתְגַּלִּי, בְּתוּקָפָא וּבְגִבּוּרָתָא:

[ווען] זיין טייערקייט וועט אנטפלעקט ווערן מיט א שטאלץ און א שטארקייט

מ'רעכנט אויס ווי אזוי עס וועט זיין לעתיד לבוא

יְשִׁלֵּם גְּמֻלָּא, לְסִנְאִי וְנִגּוּתָא:

ער וועט באצאלן א באצאלונג פאר די פיינט און פאר די פעלקער פון אלע אינזלען פון ים

צִדְקָתָא לְעַם חֲבִיב, וְסִגִּיא זְכוּתָא:

א גערעכטיקייט וועט ער טוהן צו דעם געליבטן פאלק [די אידן] וואס האט אסאך זכותים

חֲדוּ שְׁלָמָא בְּמִיתִי, וּמָנָא דְּכוּתָא:

א גאנצע ברייד וועט דער אויפערשטער פאר אונז ברענגען, און אויך די ריינע פלים פון בית המקדש

קָרִיתָא דִּירוּשָׁלַם, כַּד יִכְנַשׁ גִּלְתָּא:

צו די שטאט ירושלים ווען ער וועט איינזאמלען אלע אידן פון גלות

יִקְרִיהַ מָטִיל עָלֶיהָ, בְּיוֹמִי וְלִילָתָא:

זיין כבוד וועט רוהען אויף די אידן בייטאג און ביינאכט

גְּנוּנִיהָ לְמַעַבְדַּבָּהּ, בְּתוֹשֶׁבֶתָּהּ כְּלִילָתָא:

זיין חופה [בית המקדש] וועט ער מאכן אין ירושלים צו א לויב און צו א קרוין

דַּזִּיהוּר עֲנִיָא, לְמִשְׁפַּר כִּילָתָא:

ער וועט לייכטן מיט די וואלקענעס צו באשיינען די חופה

לְפִנֵּי מִיָּה דְעַבִּידָתָא, עֲבִידֵן מַטְלָלָתָא:

לויט וויפיל יעדער האט געארבעט וועט מען אים מאכן א חופה [פאר יעדן צדיק וועט מען
מאכן א חופה לויט זיינע מצוות]

בְּתַכְתְּקֵי דְהַב פִּיזָא, וּשְׁבַע מַעֲלָתָא:

מיט שטולן פון גין גאלד מיט זיבן טרעפ

תַּחֲמִימֵי צַדִּיקִי, קָדָם רַב פֶּעֶלָתָא:

די צדיקים וועלן האבן זייער גרעניץ [זייער פלאץ] פארן באשעפער וואס [ווערט אנגערופן 'רב
פֶּעֶלִים', ווייל] ס'איז גרויס זיינע טוהונגען

וְרִיזְהוּן דָּמִי, לְשִׁבְעָא חֲדוֹתָא:

און זייער געשטאלט וועט זיין גלייך צו די וואס זענען אנגעזעטיגט פון פרייד

רְקִיעָא בְּזִיהוּרֶיהָ, וְכוֹכְבֵי זִיזְתָּא:

[און זייער פנים איז אויף] אזוי ווי די הימל מיט זיין לויטערקייט און די ליכטיגע שטערן

הִדְרָא דְּלֹא אִפְשֵׁר, לְמַפְרֵט בְּשִׁפּוּתָא:

א שיינקייט וואס מען קען נישט ארויס צו רעדן מיט די ליפן

וְלֹא אֲשַׁתְּמַע וְחָמִי, גְּבִיאַן חֲזוּתָא:

און עס איז נישט געהערט געווארן, און עס נישט געזעהן געווארן פאר די גביאים אין זייער
זעהונג

בְּלֹא שְׁלֹטָא בֵּיה עֵין, בָּגוּ עֵדוֹן גִּנְתָּא:

[און] עס האט נישט געוועלטיגט קיין אויג צו זעהן דעם שר פון די צדיקים אין גן עדן

מִטִּיִּלִּי בֵּיה חֲנָגָא, לְבַהֲדֵי דְשִׁכְיִנְתָּא:

וואו דארט וועלן די צדיקים שפאצירן מיט טעניץ צוזאמען מיט די הייליגע שכינה

עֲלִיה רִמְזֵי דִין הוּא, בְּרֵם בְּאַמְתְּנוּתָא:

אויף דעם אויבערשטן וועלן זיי ווייזן דאס איז אונזער באשעפער [אזוי ווי עס שטייט אין פסוק
"וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הָיָה אֱלֹהֵינוּ זֶה וְגו'"] אבער מיט מורא וועלן זיי אויף אים ווייזן

שִׁבְרָנָא לִיה בְּשִׁבְיָן, תְּקוּף הַמְּנוּתָא:

מיר האבן געהאפט צו אים [אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "זֶה ה' קִוִּינוּ לוֹ וְגו'"] און אונזער
געפענגעניש [אין גלות], מיט א שטארקע אמונה

יְדַבֵּר לָן עֲלֵמִין, עֲלֵמִין מְדֻמוּתָא:

ער וועט אונז פירן אויף אייביג אזוי ווי יונגע פריילעכע מענטשן

מִנֵּת דִּילָן דְּמִלְקָדְמִין, פִּרְשׁ בְּאַרְמוּתָא:

אונזער חלק וואס פון פריער האט ער עס שוין אפגעשיידט מיט א אפשיידונג

די שפיל פונעם לויטן מיט דער שור הבר

טלולא דלויטן, ותור שור רמותא:

דעם שפיל פונעם לויטן מיט דער שור הבר וואס איז אויף די הויכע בערג

יחד בחד כי סביר, ועביר קרבותא:

איינער מיט דעם אנדערן וועלן זיך פארטשעפען און זיי וועלן מאכן א מלחמה

בקרנוהי מנחה, בהמות ברברותא:

דער שור הבר וועט שטויסן מיט זיינע הערנער וואס ער איז דער גרעסטער פון אלע בהמות

יקרטע נון לקבלה, בציצוי בגבורתא:

עס וועט שפרינגען דער פיש דער לויטן אנטקעגן [דעם שור הבר] מיט זיין פלוס פעדערן מיט א שטארקייט

מקרב ליה בריה, בחרבה ברברותא:

דער באשעפער וועט זיך דערנענטערן צו אים מיט זיין גרויסן שווערד

אריסטון לצדיקי יתקן, ושרותא:

א סעודה וועט ער [פונעם שור הבר] אנגרייטן פאר די צדיקים און א מאלצייט

מסחרין עלי תבי, דכדכוד וגומרתא:

זיי וועלן זיך ארום זעצן ארום טישלעך, וואס זענען פון דימאנטן מיט טייערע שטיינער

נגידין קמיהון, אפרסמון נהרתא:

עס וועט זיך ציען פאר זיי טייכן פון שמעקעדיגע שמון אפרסמון

וּמִתְפַּנֵּקִין וְרוֹי, בְּכִסֵּי רוֹיָתָא:

און זיי וועלן האבן פארגעניגן און זיי וועלן טרונקען צום זעט מיט בעכער'ס וואס מאכן זאט
[גרויסע בעכער'ס]

חֲמֵר מֵרֵת דְּמִבְּרֵאשִׁית, נְטִיר בִּי נַעֲוָתָא:

אלטע וויין וואס איז אפגעהיטן אין די קעלער'ס פון שישת ימי בראשית

א וואונטש פאר די וואס האבן געהערט די לויב

זָכַאִין כַּד שְׁמַעְתוֹן, שְׁבַח דָּא שִׁירָתָא:

אזוי ווי איר האט זוכה געווען אז איר האט געהערט די לויב פון די שירה [די אקדמות]

קִבִּיעִין בִּין תַּהוֹוֹן, בְּהִנְהוּ חֲבוּרָתָא:

אזוי זאלט איר זוכה זיין צו זיין צווישן די חבורה פון די צדיקים

וְתִזְכּוֹן דִּי תִיתְבוֹן, בְּעִילָא דִּרְתָּא:

און איר זאלט זוכה זיין אז איר זאלט זיין [אנטקעגן די שכינה] אין די אויפערשטע שורה

אַרִי תַצִּיתוֹן לְמִילִי, דְּנַפְקִין בְּהִדְרָתָא:

אז איר וועט אנגעמען מיינע רייד וואס גייען ארויס מיט א שיינקייט

מְרוֹמָם הוּא אֱלֹהִין, בְּקִדְמָא וּבִתְרִיתָא:

דערהויבן איז ער אונזער באשעפער ביים אנהויב און ביים לעצטן

צָבִי וְאַתְרֵעִי בֶן, וּמִסֵּר לָן אִוְרִיתָא:

ער האט געוואלט און זיין רצון איז געווען אין אונז, און ער האט אונז איבער געגעבן די תורה

די מעשה פון די אקדמות

אמאל איז געווען א קעניג פון א גרויסע מדינה וואס דארט האבן געוואוינט זייער אסאך אידן, און דער קעניג האט זייער ליב געהאט די אידן ווייל זיי זענען געווען זייער געטריי פאר'ן קעניג און פאר די לאנד, אבער עס איז געווען דארט א גלח וואס איז אויך זייער גרויס געווען ביים קעניג'ס שטוב אבער ער האט זייער פיינט געהאט די אידן און ער איז אויך געווען א גרויסער פישוף מאכער און ער האט געמאכט אזא סארט פישוף אז ער האט געקוקט שטארק אויף א מענטש און ער האט אים גע'הרג'עט, די אידן האבן געשיקט פארציילן פאר די מלך פון די צרות וואס די גלח מאכט זיי, און דער קעניג האט גערופן דעם גלח און האט איהם געפרעגט פארוואס ער מאכט זיי אזוי, האט דער גלח אנגעהויבן איבער צורעדן דעם קעניג אז די אידן זענען א שלעכטע פאלק און זיי טוהן ווידער שפעניגן אינעם קעניג און ער איז עס גרייט צו אויפווייזן פאר'ן קעניג ביי יעדע ויכוח וואס ער וועט שטיין אקעגן די אידן, און דער מלך האט מסכים געווען מיט א תנאי אז אויב דער גלח וועט געווינען ביי די ויכוח דעמאלטס וועלן אלע אידן ווערן גוים חס ושלום.

די אידן האבן באשלאסן צו שיקן א שליח צו א ווייטע פלאץ וואס דארטן געפינען זיך גרויסע צדיקים, אבער ארום די פלאץ איז דא א טייך וואס ס'הייסט סמבטיון, און די טייך ווארפט א גאנצע צייט שטיינער אויף ארויף און מ'קען נישט אריבער גיין די טייך, אויסער שבת וואס דעמאלטס האט די סמבטיון נישט געווארפן קיין שטיינער.

די אידן האבן געוואוסט אז צוליב פיקוח נפש מעג מען מחלל שבת זיין דעריבער האבן זיי באשלאסן צו שיקן א שליח זאל אריבער גיין די טייך אין שבת און בעטן פון זיי אז איינער פון די צדיקים זאל קומען צו די ויכוח מיטן גלח, און אזוי האט מען געטוהן, זיי האבן געמאכט א גורל ווער עס זאל זיין די שליח, ווייל דער שליח האט שוין געמוזט דארט בלייבן און האט נישט געקענט צוריק קומען ווייל מ'מעג אריבער גיין די טייך אין שבת נאר וועגן פיקוח נפש אבער צוריק גיין טאר מען נישט, און די גורל איז אויסגעקומען אויף רבי מאיר, און ער איז געזיצן א גאנצע נאכט און געמאכט די פיוט פון די אקדמות וואס דאס איז א לויב פאר דער באשעפער, און צומארגנס איז ער ארויס פון שטאט און ער האט זיך געזעגנט פון זיין משפחה און פון זיינע חברים און אלע האבן אים געוואונטשן הצלחה.

ווען עס איז געווארן שבת איז רבי מאיר אריבער די טייך און ער איז אנגעקומען צו די שטאט וואס די מענטשן פון די שטאט האבן געהייסן "בני משה" און ער האט זיי פארציילט די גאנצע מעשה, און זיי האבן אויך געמאכט א גורל וועמען צו שיקן צו די ויכוח, און עס איז ארויסגעקומען די גורל אויף עפעס א שניידער, און אויך דער שניידער האט געווארט אויף שבת און ער איז אריבער די טייך און די אידן האבן אים דארט געווארט און מ'האט אים אפגעגעבן גרויס פבוד, און זיי האבן געזאגט פאר'ן קעניג אז זיי זענען גרייט צו די ויכוח, און דער קעניג האט באשטימט א צייט און טויזנטער מענטשן זענען געקומען זעהן און מיטהאלטן דעם ויכוח, ווען דער גלח איז אנגעקומען האט ער אנגעקוקט שטארק דעם שניידער און ער האט אים געוואלט הרגענען און ווען ער האט געזעהן אז עס גייט אים נישט האט ער פארשטאנען אז ער איז א הייליגער מענטש, און דער גלח האט געזאגט פאר'ן קעניג אז פאר ווען ער הייבט אן די ויכוח וויל ער עפעס ווייזן, עס איז געווען דארט צוויי גרויסע שטיינער און דער גלח האט זיי אויפגעהויבן און ער האט געמאכט א בישוף און די צוויי שטיינער איז געבליבן הענגען אין די לופט און זיי האבן זיך ארום געדרייט אויבן אזוי ווי גלגלים און אלע מענטשן האבן געשטוינט צו זעהן די וואונדערליכע זאך.

דעמאלטס איז דער גלח צוגעגאנגען צו דעם שניידער און ער האט אים געזאגט אפשר קענטו אויך מאכן עפעס אזא וואונדערליכע זאך, דער שניידער האט ארוםגעקוקט ארום און ארום, און ער האט געזעהן דארט גרויסע ביימער, האט דער שניידער געזאגט פאר'ן גלח, איך וועל אנכאפן די העכסטע בוים און איך וועל עס אראפ בייגן ביז צו די ערד, און נאכדעם וועסטו עס אנכאפן אז ס'זאל נישט צוריק ארויף שפרינגען, דער גלח האט געלאכט און האט געזאגט לאמיר זעהן צי דו קענסט, דער שניידער איז צוגעגאנגען צו די בוים און האט עס אנגעכאפט און האט עס גרינגערהייט אראפ געבויגן ביז צו די ערד, און ער זאגט פאר'ן גלח קום זיי ממשיד צו אנכאפן די בוים, ציטערדיגעהייט איז דער גלח צוגעגאנגען און ער האט אנגעכאפט ביי די שפיץ פון די בוים וואס איז געליגן אויף די ערד, און דער שניידער האט דעמאלטס אראפ גענומען זיינע הענט און דער גלח איז ארויף געבליגן אויבן מיטן בוים און ער איז אריין צווישן די צוויי שטיינער און ער איז געווארן אינגאנצן צושמעטערט און אלע אידן האבן זיך געפריידט אז דער גלח דער רשע איז געשטארבן און פון דעמאלטס אן פירט מען זיך אלע יארן צו זאגן די אקדמות יום טוב שבועות פאר'ן ליינען כדי צו לויבן דעם הייליגן באשעפער.

ידיעות אויפן "בעל האקדמות"

דער מחבר פון די אקדמות האט געהייסן רבי מאיר ב"ר יצחק ש"ן, ער האט געלעבט אין די צייטן פון רש"י (בערך 920 יאר צוריק), ער האט געמאכט עטליכע תפילות און פיוטים, ווי רש"י דערמאנט איהם עטליכע מאל (חושע ה, ט; עמוס ה, יב; תהלים עה, יב) עס איז באקאנט א תפילה וואס ער האט געמאכט וואס מען זאגט עס יעדן יום טוב ביי די הויכע שמונה עשרה פון מוסף, די תפילה פון "ותערב".

ער האט קודם געוואוינט אין שטאט ווארמייזא (אויך רש"י הקדוש האט דארט געוואוינט) אבער נאך די באקאנטע מעשה, איז ער געבליבן אויף די אנדערע זייט פון די טייך סמבטיון.

ווען עס איז געווען די שרעקליכע רציחות אויף די אידן פון די געגנט "אשכנז", איז אויך די שטאט ווארמייזא אנגעפילט געווארן מיט אידיש בלוט רח"ל, איינער פון די געהרג'עטע איז געווען א זון פון דעם רבי מאיר בעל האקדמות הי"ד.

עס איז דא עטליכע דעות, וואו ער איז באערדיגט געווארן: א) אין שטאט ווארמייזא, ב) ביי די אנדערע זייט פון סמבטיון, ג) אין דארף "גוש חלב" נעבן מירון (עס איז דא דארט ביזן היינטיגן טאג די ציון פון רבי מאיר בעל האקדמות), ד) אין שטאט לובלין (פולין), ה) אין טבריה ביי די קבר פון "רבי מאיר בעל הנם", די שיטה איז זיכער א טעות פון די עמי הארצים, ווייל אין טבריה ליגט דער הייליגער "תנא" רבי מאיר בעל הנם.

עס איז אינטרעסאנט צו וויסן ווי זאגט מען "נישט" די אקדמות?

אין די שטאט ווארמייזא, די שטאט פון רבי מאיר בעל האקדמות!

פארוואס?

עס איז נישט קלאר די ריכטיגע טעם, אבער עס ווערט געברענגט א גירסא (אין ספר מנהגי ווארמייזא, פון מהרי"ל קירכוב זי"ע, וואס ער האט מקבל געווען די טעם) ווייל עס איז געווען איינמאל א מעשה אין די שטאט ווארמייזא, וואס דער חזן האט געזאגט די אקדמות אין שבועות, מיט אזעלכע בכיות, ביז ער איז – פון גרויס וויינען, מיט שרעקליכע קולות – צאמגעפאלן און נפטר געווארן רח"ל, וועגן דעם האט מען אויפגעהערט צו זאגן דארטן די אקדמות.

אבער דער מהרי"ל קירכוב פירט אויס, אז עס איז מסתמא נישט די ריכטיגע סיבה, ווייל לויט די מעשה וואלט מען אוודאי געדארפט זאגן די תפילה, כדי צו ווייזן ווי הייליג עס איז, נאר זיכער איז דא א באהאלטענע טעם, וואס מיר ווייסן נישט.